

Українські народні казки - казки для дітей

оробця з мишею, що довів до війни між

ШЛЮБ ГОРОБЦЯ З МИШЕЮ, ЩО ДОВІВ ДО ВІЙНИ МІЖ ЗВІРАМИ

От горобець собі літає, — як-то зимової пори, — по дорогах, де кінь ся випас, горобець собі там порпає, і збирає там, де що є... Оже миша вилізла з діри та й приближується до того горобця і каже: - Може б, ми ся побрали? Знаєш ти що? Що ти тут ходиш по дорогах! Іди-но ти за мною, подивишся на мої добра. Оже горобець трохи ся сторонить в діру лізти, бо він собі так десь попід стріхами має звичай літати. Але далі собі роздумав: Піду. Миша в діру, горобець за мишею, і вона привела его до своїх добрів. Є пшениця, є овес, є гречка — що хочеш, то всьо миша має. Горобець собі роздивився, жи є всього много, оже вони собі ся побрали. Оже горобець каже так: - Маєм що їсти задосить, іно нема що пити... Знаєш, жінко, що — ти маєш збіжа много — ставлю бровар, будем робити горілку, будем пити собі і будем ся любити. Поставили вони той бровар, наробили горілки, понапивалися— так горобець напився і бере миша і йде спати, хоче лягти з нею трохи. Оже миша не приймає горобця. - Ти, смердоху, — каже, — ти такий, ти сякий, я годна з тобою спати лягти? Оже горобець без пару ночів сам лягав спати і розізлюстився: що то миші за то зробити злого? Взяв запалив її бровар. Той бровар зачав горіти. Горобець сюди-туди, якое з діри викрутився; а мишачі добра погоріли, миша ся попекла, досить — біда. Ну, що робити? Іде миша горобця позивати до свого короля. А горобець пішов жалітися до свого короля. Та й так виглядає, жи мусять становитися битися на пляц. Каже горобців цар: - Горобець не винен ніц. Як вони ся побрали, то повинні лягти собі обидвое спати. А мишачий цар каже: - Ні, неправда так. Чи лягали спати, чи не лягали — не повинні такої шкоди робити. Але зібрала миша своє войсько, горобець своє, і пішли на пляц і зачали ся бити. Так ся вони били, що вибилися чисто, іно зостався лев і гриф, обидва царі. Оже так ся б'ють обидва, що мають сили. Уже ж гриф лева так збив, що лев не здужає ходити. Але лев розмислив собі, що з тим робити. Як гриф спускався згори на лева, лев перевернувся догори ногами і лапи наставив догори. Як злапав грифа за крило, то зломив ему. Як зломив, так уже гриф не міг летіти, і лев забрався, пішов. «Видиш, — каже, — таки я виграв, а ти тепер гинь тут". Записано Осипом Роздольським у с.Боратин (сучасної Львівської обл.), від Луцька Кравчука, в 1894 році. Стиль запису збережено.